

Розділ 1

Я обурено хмурюся на власне віддзеркалення. Чорти б ухопили мої коси — вони геть неслухняні, і чорти б ухопили Кетрін Кавану, яка захворіла, а потерпаю від того я. Бо я мала б готуватися до вишуканих іспитів, до яких задишився зазедве тиждень, а натомість намагаюся абияк приладити неслухняні патли. «Не можна лягати спати з мокрою головою, не можна лягати спати з мокрою головою». Повторивши цю мантру кілька разів, я знову силкуюся за допомогою гребеня дати лад своїм пелехам. Аж нарешті роздратовано закочую очі й утуплююся в біду дівчину з темно-русявим розпаганим волоссям і трохи завеликими блакитними очима. Єдиний варіант — стягнути свавільні коси в хвіст на потилиці та сподіватися, що так я магну пристойний вигляд.

Кейт — моя сусідка по кімнаті, і саме сьогодні вона вирішила злягати з грипом. От і не може поїхати на інтерв'ю для студентської газети з якимось промисловим магнатом, що про нього я в житті й не чула. Тож мені несамохіть довелося стати добровольцем. А у мене попереду іспити, недописаний твір, та ще сьогодні ввечері я мала б іти на роботу, але ж ні: натомість я поїду за сто шістдесят п'ять миль, у центр Сіетла, щоб зустрітися з таємничим генеральним директором корпорації «Грей ентерпрайзес». Це видатний шапримець і головний спонсор нашого університету, його час цінується на вагу золота — набагато більше, ніж мій, — однак він погодився дати Кейт інтерв'ю. Неймовірно пощастило, запевняла мене вона. Дідько вхопив би її громадську діяльність!

Кейт зручно вместилася на каналі у вігальні.

— Ано, ну вибач! Я десь т'я місяців умовляла його дати інтерв'ю. І ще півроку проситиму про перенесення — на

той час ми обидві закінчимо університет. Як редактор, я не можу прогавити такий шанс. Ну будь ласка!

Кейт говорить хрипким, застудженим голосом. Як у неї це виходить? Навіть хвора вона сексуальна й гарненька: золотисте волосся лежить волосина до волосини, а зелені очі аж сяють, хоч вони червоні й сльозяться. Я придушую в собі хвилю співчуття.

— Звичайно, я з'їжджу, Кейт. А ти лягай у ліжко. Тобі купити ліки?

— Купи, будь ласка. Не забудь узяти запитання й мій цифровий диктофон. Тобі треба просто натиснути на запис. Роби нотатки, а я потім розшифрую.

— Таж я нічого про нього не знаю, — бурмочу я, не в змозі погамувати паніку.

— У тебе є готові питання — це вже половина справи. Йди, їхати далеко. Ще спізнишся!

— Гарезд, іду. Лягай у ліжко. Я зварила тобі суп, потім розігрію. — дивлюсь я на неї з ніжністю. «Тільки заради тебе, Кейт».

— Добре. Щастя тобі. Спасибі, Ано, ти моя вічна рятівниця.

Підхопивши наплічник, я криво посміхаюся й виходжу надвір. Просто не віриться, що я дозволила Кейт себе вмовити. Втім, Кейт і мертвого вмовить. З неї вийде неймовірна журналістка. Вона володіє словом, а ще вона сильна, наполеглива, umie переконувати, вона красуня — і моя най-найкраща подруга.

Я ВІЙЖАЖАЮ З ВАНКУВЕРА, ШТАТ ВАШИНГТОН, на трасу I-5; автівок на дорозі небагато. Ще досить рано, а в Сіетлі мені треба бути тільки о другій. На щастя, Кейт позичила мені свій спортивний «Mercedes-Benz SLK». Навряд чи Ванда — мій старенький «Volkswagen-жук» — змогла б здолати цю відстань за такий короткий час. На «мерсі» їхати приємно: я вчавляю педаль газу в підлогу, і милі пролітають одна по одній.

Я їду в штаб-квартиру міжнародної імперії містера Грея. Це величезна двадцятиповерхова офісна споруда з химерно вигнутого скла й металу — утилітарна фантазія архітектора. Над скляними вхідними дверима стриманий напис сталевими буквами — «Грей-гаус». Приїжджаю я за чверть друга і, радіючи, що не запізнилася, входжу у величезний хол: скло, криця й білий пісковик змушують почуватися мурашкою.

З-за столу мені привітно всміхається приваблива білявка. На ній чудовий сірий жакет з білою блузою. Вигода вона має бездоганний.

— У мене призначена зустріч з містером Греєм. Анастасія Стіл замість Кетрін Кавані.

— Хвилину, міс Стіл, — вигинає білявка брову.

Я збентежено стою перед нею і шкодую, що не позичила у Кейт піджака й заявила сюди в синій курточці. Я вбрала свою єдину спідницю, брунатні чобітки до коліна і блакитний джемпер. Як на мене, це дуже елегантно. Заправляю за вухо пасмо і вдаю, ніби мені зовсім не страшно.

— Міс Кавані справді призначена зустріч. Будь ласка, розпишіться тут, міс Стіл. Останній ліфт праворуч, двадцятий поверх.

Білявка люб'язно усміхається, дивлячись, як я розписуюся: здається, їй смішно.

Вона простягає мені перепустку, де великими літерами написано «Відвідувач». Я не можу стримати дурнуватої посмішки. Ну звичайно, у мене на лобі написано, що я просто відвідувачка. Таким тут не місце. «І в цьому немає нічого нового», — зітхаю я про себе. Подякувавши, йду до ліфтів повз двох охоронців, одягнених у бездоганно пошті чорні костюми. Вигляд у них набагато елегантніший, ніж у мене.

Ліфт з убивчою швидкістю підносить мене на двадцятий поверх. Двері автоматично відчиняються, і я опиняюся ще в одному великому холі — знову скло, криця

й білий пісковик. Переді мною ще один стіл і чергова білявка в діловому чорному костюмі й білій блузі. Побачивши мене, вона підводиться.

— Міс Стіл, не могли б ви почекати тут? — вона показує на ряд крісел, обтягнутих білою шкірою.

За шкряяними кріслами — обгороджений скляною стіною зал для переговорів з довгими столом темного дерева і щонайменше двадцятьма такими самими стільцями. За ними — вікно на всю стіну, з якого відкривається панорама Сіетла до самої затоки. Вигляд приголомшливий, і я на мить завмираю. Гарно! Сівши у крісло, дістаю з сумки запитання і ще раз їх передивляюся, подумки проклинаючи Кейт за те, що вона не дала мені бодай короткої біографії містера Грея. Адже я нічого не знаю про людину, у якої збираюся браги інтерв'ю. Йому може бути і тридцять, і дев'яносто. Невідомість дратує, і від хвилювання я соваюсь у кріслі. Ніколи не любила брати інтерв'ю. Мені більше до впадоби анонімність прес-конференцій, де можна тихенько посидіти в останньому ряду. Та по ширості, я волю згорнутися калачиком в кріслі й поринути в читання класичного британського роману, а не сидіти в отаких величезних прозорих залах.

Я подумки заковую очі. Зберися, Стіл. Судячи зі стерильної чистоти і сучасного дизайну приміщень, містерові Грею повинно бути десь за сорок: підтягнутий, засмаглий, світлолюбий — гочнісінько, як і його підлісілі.

Ще одна елегантна, бездоганно одягнена білявка виходить з великих дверей по праву руч. Цікаво, вони тут усі такі? Геть-чисто, як у Степфорд^{*}. Підвожуся з глибоким зітханням.

— Міс Стіл? — питає остання білявка.

— Так, — хрилю я і прокашлююся. — Так.

Тепер вишло трохи впевненіше.

^{*} Вигадане містечко з роману Айри Левін «Степфордські дружини», де живуть великі боси. — Тут і далі прим. пер.